tăţi Evreeşti, spre a fi folosite ***pentru ajutorarea populaţiei nevoiaşe evreeşti****.*"

[Federaţia s-a desfiinţat, după ce a operat o procesare rămasă în ceaţă. Uite FUCE nu e FUCE, pe drumul spre cer ce duce la FCER…]

[...] Îmi par semnificative semnalările lui Corneliu Dan Niculae: *„În general, după 1944 şi până în 1948, o pătură a evreilor foarte bogaţi din România* ***au acţionat pentru a-şi expatria la timp averile mobile (cei mai mulţi având conturi în străinătate)****, acţionând concomitent pentru emigraţia (clandestină chiar) spre SUA şi Palestina (Israel), în timp ce evreii obişnuiţi au fost cooptaţi în administraţie ca sprijinitori ai noului regim politic, deoarece noua oligarhie politică a Republicii Populare Române o constituia echipa de evrei veniţi în ţară odată cu tancurile sovietice, în 1944"; „Prin forţa lucrurilor, pactul dintre Uniunea Evreilor din România cu guvernul Petru Groza, prin care evreii burghezi sperau să reintre în posesia tuturor averilor imobile posedate înainte de 1941 şi confiscate de regimurile naţionaliste, nu a mai fost aplicat* [Oare?] *[...]* ***Sioniştii erau mulţumiţi de această situaţie, deoarece obligau populaţia evreiască să-şi îndrepte speranţele şi sprijinul (ca şi banii) pentru nou creatul Israel.*** [Interesul/jocul sionist e plauzibil. Dar dacă bunăstarea capitaliştilor evrei a fost sacrificată cu ajutorul evreilor comunişti, în interesul superior al cauzei comune, înseamnă că teza solidarismului evreiesc nu e o aberaţie. Şi de aici mai e doar un pas la bănuiala că dezinstalarea comunismului a închis operaţia din 1948, averile puse deoparte (întru stimularea emigrării), fiind astfel recuperate]. *Totodată, sprijiniţi de evreii sovietici, evreii români s-au orientat de la început spre ocuparea posturilor cheie din statul muncitoresc român, posturi de conducere, de la contabili-şefi la directori, de la subsecretari de stat la miniştri, de la simpli secretari de partid la secretari ai Comitetului Central ai Partidului Muncitoresc Român, monopolizând posturile din cultură, artă şi presă, inclusiv, mai târziu, televiziunea. Totodată, evreii au dat un puternic asalt pentru ocuparea poziţiilor în serviciile secrete şi în comerţul de stat interior şi exterior".*

Consideraţii pe care nu le poţi evita (decît dacă vrei), atunci cînd compari - de exemplu - tratamentul preoţilor cu al rabinilor, la marea revoluţie bolşevică (şi cele subsecvente)… Puteţi trage şi concluzii, dacă nu le faceţi publice, cum a îndrăznit C.D. Niculae. Eu aş rezuma cadrul astfel: TOT CE CREDEM DESPRE AFACEREA COMUNISTA PARE O FĂCĂTURA. Ea apare, în umbra aranjamentelor oculte, ca o pseudo-revoluţie socială şi ca o uriaşă stratagemă, prin care evreimea, care trebuia să ridice noul Israel, să poată pleca masiv şi măcar cu o parte din ce acumulase (parazitar - spun naţionaliştii români); punînd de-o parte, pe termen lung, o altă parte - pe care o recuperează acum, după ce au dezinstalat comunismul, în numele... holocaustului.

Caracterul pregnant filosemit al regimului post-1944 se manifestă şi în legiferarea altor domenii.

Re-acordarea în bloc a cetăţeniei, celor noi intraţi şi celor ce o pierduseră cu ocazia verificărilor declanşate de guvernul/legea Goga (care au găsit numeroşi evrei - sute de mii - ce nu-şi puteau justifica postura). Dintre aceştia, cei care nu au trecut în Ardealul de Nord sau Basarabia, apăreau astfel la Recensământul din 1941 (vezi *Petru Tipărescu- datele fundamentale ale recensământului general 1941)*: *„În ce priveşte cetăţenia (supuşenia), pentru Români şi străini cu o situaţie clară, înscrierile nu necesită prea multe explicaţii. Cei cu paşaport Nansen vor indica aceasta,* ***iar Evreii care au pierdut cetăţenia româna prin revizuirea din 1938, vor scrie în această coloana „pierdută"****).*

Ştim deja pe ce baze anti-constituţionale se „restituie" cetăţenia acum (vezi segmentul 1): ocuparea României de forţe filo-semite occidentale. Intuim că situaţia a fost similară (doar că atunci opera filo-semitismul sovietic) atunci cînd a fost emis decretul 125/7.07.1948 din care extrag:

„*Articolul 11- Cetăţeanul străin poate cere încetăţenirea* ***dacă a locuit în ţară, în mod neîntrerupt timp de 5 ani, dacă declară că renunţa la cetăţenia străină,*** *dacă a avut o purtare buna şi dacă nu a avut atitudine antidemocratică, sau potrivnică intereselor Republicii Populare Române.*

Articolul 12- ***Dacă cel care cere încetatenirea a mai fost cetăţean român, el va fi dispensat de condiţiunile stagiului"*** **[**E clară clientela? Tocmai revizuiţii lui Goga…**].**

În schimb: [...] Articolul 20. **„**Cei cărora li s-a retras cetăţenia română, **nu mai pot dobândi această cetăţenie pe nici o cale**" [Aici este vorba de noua retragere, aplicată celor ce au părăsit raiul comunist. Probabil că acest articol (ca şi art. 18) a fost acum abrogat, ca să nu stea în calea „retrocedării" cetăţeniei/ avuţiei…].

Evreii, care se pregăteau de ducă, speriaţi de art. 18 (*„****Averea acelor cărora li s-a retras cetăţenia română, va fi trecută în proprietatea Statului****. Vor fi socotite ca aparţinînd celui vinovat şi* ***bunurile pe care acesta le-a înstrăinat dela 23 August 1944 pînă la data retragerii cetăţeniei.*** *Dacă aceste bunuri au fost înstrăinate către rude sau afini, pînă la al 4-lea grad inclusiv, sau către coasociati, consilieri tehnici, administrativi sau juridici, sau către oricare alt prepus, actele de înstrăinare sînt nule de drept [...])* nu s-au prea repezit la aplicarea articolului 10: *„Cetăţenia română se poate dobândi prin încetăţenire: 1. Cu stagiu2. Fără stagiu.* ***Încetăţenirea se acordă la cerere şi numai individual***". Şi cum nici din legea din 19 ianuarie 1939 sau cea din 9 Decemvrie 1940, sau modificarea prin legea Nr. 6 din 20 Ianuarie 1948 nu se vede cum ar fi redevenit cetăţeni romani evreii decăzuţi în 1938, **deducem că azi se retrocedează în masă şi cetăţeniile… celor ce nu au fost încetăţeniţi legal (**nici măcar prin presiunea colonizatoare a Conferinţei de la Paris din 1919…).

Să mai menţionăm castrarea culturii române de orice autor incovenabil evreilor, chiar dacă nu deranja(se) cu ceva pe sovietici (care nu s-au prea luptat cu legionarii…). Operaţie rezumată magistral de Mihai Ungheanu în **„Holocaustul culturii române"** din care extrag: *„Convenţia de Armistiţiu încheiată între Guvernul URSS şi Guvernul României în 1944 prevedea, în art. 16, „****scoaterea din circulaţie, până la 1 august 1945, a tuturor publicaţiilor fasciste, legionare sau naziste****". O primă listă de tipărituri interzise a fost publicată în „Monitorul Oficial" din martie 1945 şi a avut caracter de lege: orice publicaţie indicată aici era interzisă, scoasă din circulaţie, distrusă, iar posesorii sau difuzorii lor, după această dată, erau pedepsiţi de lege. La 1 iulie 1946 s-a tipărit un volum (156 p.) cu circa 2.000 de titluri interzise din limba română, dar şi din alte limbi de circulaţie în România. Ministerul Artelor şi Informaţiilor, apoi Direcţia literară au dat drept însărcinare Serviciului Edituri şi Control să alcătuiască o listă completă a tipăriturilor interzise, până la 1 mai 1948. Un volum gros alcătuia indexul cărţilor interzise până atunci. I-a mai urmat încă unul, dar lista publicaţiilor interzise a rămas deschisă*".

Analiza legislaţiei 1944-1948 ar trebui continuată. Aici mă opresc, regrupînd cîteva observaţii/întrebări, înainte de a mai coborî un etaj, în amontele acumulării evreieşti:

1. Legile semnalate arată că evreimea din România, cocoţată la putere după războiul cîştigat de susţinătorii ei (puteri faţă de care puterea de la Bucureşti nu însemna nimic), a obţinut întîi retrocedarea averilor, pentru a le trece ulterior, pe perioada necesară construirii Israelului, în administrarea statului român [...]. Între 1948 si 1951 au fost închişi zeci de mii /probabil chiar sute de mii de chiaburi care se împotriveau cooperativizarii. Dar nu există un conflict analog în raport cu proprietarii evrei, care au plecat cuminţi; ei, care aprindeau lumea cînd li se distrugea o tarabă…

2. Ar fi fost normal ca regimul totalitar comunist să zdrobească evreimea „trădătoare" a cauzei, atunci cînd a constatat că tovarăşii iudei au trecut în corpore la…. duşmanul de clasă, au sărit de cealaltă parte a cortinei de fier; defecţiunea conducătorilor securităţii, partidului, economiei, culturii creînd o situaţie fără precedent - au trecut la inamic liderii oastei anticapitaliste; trebuia să se lase cu o pedeapsă cumplită şi măsuri disperate, inevitabil „antisemite", cînd s-a văzut jocul evreilor la ambele capete; şi totuşi nu s-a produs decît un delicat reflux al autorităţii evreilor asupra PCR - impus de dezertarea respectivilor şi tratat cu tact [...].

3 Se cer acum averile preluate de comunişti [...]. Publicului îi sînt ascunse şi vînzările dintre 1944 şi 1948 sau cedarile, pentru a putea pleca. S-ar putea crede că scopul e numai să se poată opera restituirea mafiotă, nestingherit. Sau să se ascundă realitatea stînjenitoare (pentru propaganda filosemită), a acapararii economiei de colonizatorii evrei, pînă în 1939. Sopul poate fi însă şi **să se ascundă faptul că, pentru evreii înstăriţi (şi nu din plevuşca veşnic perdantă), naţionalizarea comunistă a operat altfel (a însemnat altceva) decît credem** [...].

4. De aceea este esenţială lămurirea dosarului confiscărilor de la evrei. De exemplu, cum au fost desfiinţate băncile [...]. Ar trebui cercetat (de istorici, procuratură, Curtea de Conturi) cum a funcţionat ministerul comerţului, de finanţe etc. în perioada în care se pregătea plecarea evreilor, pentru a căuta urmele averilor acumulate în Romania ajunse în Israel, scoase din avuţia colectivă, sporită de comunişti - din care evreii acum iau şi ce a mai ramas.

5 Românii nu vor însă să ştie. E prea jalnic destinul lor ca sa fie privit in faţă. Nici procesul funcţionarilor evrei - închişi pînă în 1968 nu beneficiaza de interesul publicului [...]. Am privit fişa sioniştilor băgaţi de comunişti în puşcării (după ce, în ani 47-49 partidul făcea campanie prin ţara... pentru alia) fără a (ne) întreba: cum de au putut fi scoşi brusc din detenţie şi trimişi în Israel, înainte de 1962? Grav fiind că murim nu numai săraciţi, ci şi scufundaţi în fals, scălămbăind găunos poze patriotarde. De ce nu folosim cheia „comunismului" oferită de Soljenitzîn? [...].

6. Asta nu trebuie să aflăm şi discutăm, ăsta este rolul intimidării cu legile antisemitismului, care recurg la criminalizarea rezistenţei străbunilor? Nu-i poate preocupa aşa de tare secolul 19, şi nici chiar interbelicul (acolo unde sînt probabil rădăcinile marilor lovituri încă nevalorificate complet)... mai tare ca ştegerea urmelor adevăratei poveşti a comunismului… (subiect la care, iată, am revenit, cînd credeam că mă ocup de altceva).

M-oi fi înşelînd în unele bănuieli, dar nu şi cînd denunţ stranietatea întregii poveşti, neverosimilitatea tezelor oficioase. Sper să am puterea să duc curiozitatea asta la capătul ei/meu….Fiind avocat al acuzării (şi nu al apărării - rol lasat altora), în contenciosul româno-evreiesc, am abordat acest capitol cu atenţia cuvenită, dar nu prin prisma convenabilă rechinilor [...].

Nu mă limitez la a denunţa filo-comunismul si filo-sovietismul respectivilor activişti (mulţi-foşti ilegalişti). Căci nu pentru victoria regimului împins de URSS au realizat respectivii operaţii ca: restituirea averilor particulare evreişti…înaintea naţionalizării, permiterea unei încetăţeniri masive combinată cu sprijinirea imigraţiei către Israel, acordarea primelor compensaţii pentru persecuţiile antisemite (ca pensii IOVR - reactualizate prin L 49 din 31.03.1999), ocuparea multor poziţii cheie în aparatul regimului - folosite în interesul lor comunitar, hăituirea antisemiţilor şi răzbunarea contra lor, eliminarea naţionaliştilor din cultura română etc. Toate acestea sînt marca **filo-semitismului regimului care a instalat comunismu**l (dacă admitem etichetele de anti-semitism, aplicate măsurilor de sens contrar).

Situaţia pare a se fi schimbat în 1948. În realitate (ca și în 1989) s-au schimbat atunci doar prioritățile comunității evreiești globale (ce primează asupra unor interese particulare). Departe de a contrazice teza dominației evreiești, rocada din 1948, generată de nevoile noului stat izraelian, confirmă excesul de putere (în plan mondial) a acestei comunități, care pare a determina drumul umanității - aşa cum cred „antisemiţii".

Să vedem cum s-a raportat regimul Antonescu la această putere, continuînd apoi urmărirea, înspre trecut, a formării averilor evreieşti din România.

VA URMA

Gen. Mr. Av. RADU THEODORU

Israelizarea galopantă a României! (V). Dușmanii evrei ai nazismului sionist

ARI KASPI este un scriitor evreu și fost conicar al ziarului Haaretz din Ierusalim. Citez din articolul său, „Cana, 102 morți fără față", articol tradus din ebraică de gazeta franțuzească ***Liberation*** și publicat în data de 21 mai 1996.

„Noi (evreii), am omorât 170 de persoane în Liban, majoritatea fiind refugiați, mulți dintre ei erau femei bătrâni și copii. Noi am mai omorât și 9 civili între care se afla un copil de 2 ani și un bătrân centenar la Sahmour, în data de 12 aprilie. Am mai omorât 11 civili, între care se aflau șapte copii, în orașul Nabatyeh, in data de 18 aprilie. Iar în tabăra de refugiați ONU de la Cana am ucis 102 oameni".

Autorul continuă să precizeze că cei uciși nu au murit în urma unei dezlănțuiri instinctuale de ură, sau din intoxicare șovină, ci au fost uciși cu calm și pragmatism.

Fiți atenți ce spălați pe creier sunteți cei ce ridicați din umeri când vă spun că în post-decembriadă am avut, și continuăm să avem, o invazie lentă de evrei care, ca și în Palestina la începutul invaziei, au început prin a cumpăra pământul, pădurile, munții. Ei vin cu copii și adolescenți care mâine vor avea drept de vot; ușor, ușor, ne schimbă raportul demografic în favoarea lor, iar într-un final vom ajunge slugi în propria noastră țară.

Îl citez mai departe pe acest admirabil evreu mesianic. Și înțelegeți, vă rog, mecanismul politic care va scoate România din istorie:

„Noi (evreii) credeam în modul cel mai absolut că, alaturi de Casa Albă, Senatul american, Pentagonul și gazeta New York Times de partea noastră, viețile lor nu prezintă aceeași greutate ca ale noastre. Noi suntem convinși că, împreună cu Dimona (n.m. Dimona este o localitate a camplexului atomic Israelian, careia i se adaugă trei tuneluri de la subsolul deșertului Negev, unde sunt stocate bombe nucleare, și aerodromul subteran al avioanelor supersonice purtătoare de bombe nucleare*), Yad Vashem și muzeul Shoah* (n.m. al așa zisului Holocaust) *în mâinile noastre, ne revine dreptul de a anunța 400.000 de persoane că trebuie să-și evacueze în opt ore locuințele și că ne rezervăm dreptul ca, la capătul acestor opt ore, să considerăm casele lor ținte militare. Și că ne este rezervat dreptul să facem să plouă cu 16.000 de obuze asupra caselor și a populației lor. Și că ne este rezervat dreptul de a-i ucide fără să suferim nicio culpabilitate".*

Ar mai fi de precizat că, după ce a scris mai multe asemenea articole, Ari Shavit a fost acuzat de hărțuire sexuală și forțat să-și prezinte demisia.

MOSHE ZIMMERMAN, istoric izraelian, din 1995 director al departamentului de studii germanice al Universității Ebraice din Ierusalim, e prezent în acest serial. Îl citez dintr-un interviu dat ziarului ***Yerushalaym*** în data de 28 aprilie 1998:

„Este un sector întreg din populația evreiasca pe care-l definesc fără ezitare ca pe o copie a naziștilor germani. Priviți copiii colonilor evrei din Hebron, ei seamănă leit cu tineretul hitlerist… Soldații care pleacă voluntari spre a servi în teritoriile ocupate sunt considerați eroi. Acești voluntari pot fi comparați cu voluntarii germani plecați pentru a servi în SS. Fac o diferență între voluntarii unităților speciale și soldații chemați la serviciul militar (obligatoriu). Dar și aici fac o paralelă cu armata germană din timpul celui de-al doilea război mondial. Noi, evreii, trebuie să ne reamintim că în cursul acelui război mai mult de 100.000 de soldați germani au fost executați pentru că au refuzat să participe la crime împotriva umanității. Uneori, pentru că au refuzat să ucidă evrei".

… Domn' profesor, dacă o spuneam eu, mă pavoazai cu un noian de etichete și din nazist feroce nu mă mai scoteai. Lasă că nici lui Zimmermann nu i-a fost ușor: 79 dintre colegi ai lui de la universitate au semnat o petiție prin care au cerut scoaterea lui de la catedră. Da! Au existat și bărbați lucizi din rândul mai mult decât stimabil al evreilor mesianici.

BARUCH KIMMERLING, un reputat sociolog evreu născut în România, la Turda, intervine în gazeta ***Haaretz,*** în data de 12 mai 1996. Citez:

„Niciunul din cei 79 de senatori n-a făcut o petiție similară atunci când s-a dezvăluit că Shabakeul nostru practica tortura. N-au fost șocați când oamenii au murit în cursul unui interogatoriu. N-au spus nimic când colonii asasinau arabi și nici n-au cerut să suprime mausoleul de deasupra mormântului lui Baruch Goldstein cu această inscripție: ***Baruch eroul****".* Transcriu mai jos nota ziarului Haretz, care încheia luarea de poziție a lui Ari Kaspy: *„Iudeonazismul este foarte popular la evreii țăriilor anglofone, mai mult chiar decât în Israel. Un simplu apel telefonic sau un fax furnizează banii pentru a ajuta publicarea, nu importa ce mesaj iudeo-nazist. Dimpotrivă, opozanții iudeo-nazismului trebuie să publice pe cheltuiala lor".*

Fă comentarii, dar cu o recomandare: cei curioși pot aprofunda problema cheie a contemporaneității studiind și volumele mele **„Nazismul sionist"** și **„România ca o pradă"**, baza documentată a acestui serial.

Grădiștea de Argeș
Sâmbătă, 1 octombrie 2022

NOTA ISPRAVNICULUI. Acest text reprezintă transcriptul episodului 8 din serialul audio intitulat „AUTODENUNȚ" al Generalului Maior de Aviație RADU THEODORU, publicat pe canalul său de Youtube. Serialul este replica generalului la nominalizarea sa (ca și a gazetei CERTITUDINEA, de altfel) pe „lista neagră" a **„Raportului de monitorizare al Institutului Elie Wiesel"** pe 2022.

Dialog în chilie cu părintele Iustin Pârvu

„Biserica trebuie să dobândească mai întâi duhul creştin"

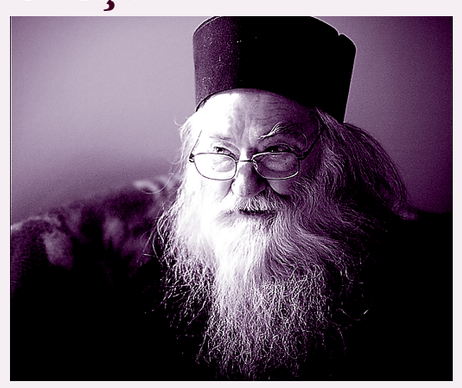

„Dialog în chilie" este intitulat capitolul de prefaţare a cărţii ***Credinţa Neamului Românesc*** – autori dipl. ing. și teolog Vasilică Militaru și dipl. ing. Luminița Militaru, Editura Vicovia, Bacău, 2010.

În ianuarie 2010 am mers, împreună cu soția mea, în chilia părintelui Iustin Pârvu situată la un kilometru mai sus de casa noastră. I-am relatat părintelui intenția de a publica o carte ce conține informații istorice necunoscute publicului larg și totodată o interpretare teologică a acțiunilor Legiunii Sfântului Arhanghel Mihail – cunoscută ca Mișcarea Legionară. Acolo, în chilia sa a avut loc conversația expusă mai jos.

În ajunul Pogorârii Sfântului Duh din același an, i-am prezentat draftul cărții bună de tipar. Ne-a dat binecuvântarea tipăririi.

Odată publicată, a pornit o reacție neașteptată și bizară a unor călugărițe ce-și adjudecau rolul de cenzori ai textelor publicate de părintele Iustin. Contestau veridicitatea dialogului din chilie. Adevărul din carte afecta ierarhia bisericească, profund antilegionară în majoritatea ei și obsedată de criticile vehemente publicate de luptătorul Iustin Pârvu la adresa episcopilor B.O.R.

L-au chemat de la Bacău pe tipograful Ionel Rusei, neavând cum să-l interpeleze pe intransigentul editor Viorel Cucu, și l-au băgat într-o veritabilă anchetă de tip securist. Reprosul era legat strict de textul ***Dialog în chilie*** și de binecuvântarea dată de părinte pentru publicarea cărții ***Credința Neamului Românesc***. Aflând de la tipograf despre aceste anchete, ne-am deplasat la noua chilie din Mănăstirea de călugărițe a părintelui Iustin, situată la doar 300 de metri în apropiere de locuința personală.

Bineînțeles că părintele a întărit binecuvântarea dată, atestând în fața călugărițelor că n-am modificat textul discuției purtate și încheind controversa generată de contestatare. Relația noastră cu părintele era prea apropiată și bazată pe încredere reciprocă care nu necesita o înregistrare audio ca probă doveditoare – pe sistemul polițienesc – a textului publicat. Scandalul a avut menirea să certifice autenticitatea cuvintelor părintelui Iustin Pârvu.

Redăm dialogul purtat cu părintele Iustin Pârvu în chilia sa.

VASILICĂ MILITARU

– Părinte Iustin, știm că ați făcut parte din Frățiile de Cruce legionare în perioada dinaintea arestării(14 mai 1948). Eraţi monah și preot, aveați Mănăstire, aveați Biserică. Ce anume v-a nemulțumit și ați căutat în Frăția de Cruce?

– **Păi, era acolo o emulație, un crez, o convingere… o credință pe care o mai am și acum și nu am găsit-o în Biserică… Biserica se afla cam în aceeași situație ca și acum.**

– Atunci, să înțelegem că Biserica are nevoie de duhul legionar?

– **Ce duh legionar! Biserica trebuie să dobândească mai întâi duhul creştin**… Toate astea se întâmplă pentru că preotul nu-și mai face datoria, de la preot în sus, până la ierarh… s-au despărțit de credincios. Iar poporul… **poporul merge la o slujbă, un botez, o cununie, o înmormântare, mai aprinde o lumânare pentru morți, se spovedește, se împărtășește și, uite-așa, cu credința lui, merge înainte, fără să-i pese nici de ce face preotul, nici cine e ierarhul. Așa a mers poporul acesta în istorie**.

– Părinte, dar poporul acesta merită mai mult, n-a jertfit destul?

– **Da. Poporul a jertfit destul. Ajunge! Poporul merită mai mult. Și temelia cea bună s-a pus acolo, în temnițele comuniste, pentru zidirea creștină spre învierea Neamului Românesc**".

Am înțeles de la părinte că, prin jertfa sa, Neamul a luat-o înaintea Bisericii. Biserica s-a despărțit de Neam, de poporul ei. Și atunci Neamul merge înainte călăuzit doar de Dumnezeu. Trupul lui Hristos este rupt de Cel ce ar trebui să-i fie cap. Pentru ca Biserica să refacă legătura cu Neamul său, trebuie multă înțelepciune și jertfire din partea clerului.

Avea dreptate Corneliu Codreanu înaintea morții, concluzionând starea de fapt a societății: *„Lipsa – cel puțin la noi – a unei elite preoțești, care să fi păstrat focul sacru al vechilor creștini. Lipsa unei școli de mare înălțime și mare moralitate creștină".*

Menționez că citatul final este din ***Însemnări de la Jilava*** – ultimele note scrise lăsate ca testament de cel supranumit „Căpitanul" Legiunii. Cuvintele profetice ale acestui român creștin sunt completate de ***Testamentul lui Valeriu Gafencu*** (publicat în numărul trecut) și reprezintă cheia învierii credinței Neamului Românesc!